

Второ действие, трета картина.Ромео. —

Аз ще ти кажа сам.
На празник бях у своя враг, и там
визатко какой ме рани. И аз
го бях ранил. Сега откавам лек
за двете рани. Ти си свет човек
ще се смилиш^и навърно и над нас.
Ти върваш, ~~се~~ ^{за} да прага не умее —
и за врага ^{аз} искам лек — за нея.

Брат Лоренцо. —

По-ясно, сичко! Своя прага кажи!
Какво на съвестта ти днес тежи?

Ромео. —

Ще бъда ясен. Младото момиче
на капучери нарочно аз обидех,
и те не любя, любя и страдам!
Ма своя благослов ми, отче, дай!
Тде, как, кога я срещнах и каква
пред нас кълтва дадох, и слова
какви извих — ще чуеш, моя деч
цолм бове за всички отреден!

Брат Лоренцо. —

Свет Франциск! Кима я ти остави,
той лесно Розинка ми забравя?
Ма младчет с очуре ми обича,
и нивта ми сърцето си не връща?
А кой проля солемата вода
по любовта, змиезид навсегда?
Какъв поток от скъзи виедени
измисленце оттаман страни?
О, твоите въздишки неизменни
ви очу се отекват болно в мене.